

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENTIA NATIONALA DE ADMINISTRARE FISCALA
Directia generala de solutionare
a contestatiilor

DECIZIA nr. / . 2007

privind contestatia depusa de

Societatea X ,

înregistrata la Agentia Nationala de Administrare Fiscala sub nr.

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a fost sesizata de Directia generala de administrare prin adresa nr....., înregistrata la Agentia Nationala de Administrare Fiscala sub nr. asupra contestatiei formulata de

Contestatia este formulata impotriva Deciziei de impunere nr..... întocmita de reprezentantii Directiei generale de administrare a marilor contribuabili si priveste suma de reprezentand :

- redevente miniere /venituri din concesiuni si inchirieri ;
- majorari de intarziere.

In raport de data comunicarii Deciziei de impunere nr....., respectiv data 27.10.2006 potrivit semnaturii de primire de pe adresa de inaintare nr..... aflata in copie la dosarul cauzei, contestata a fost depusa in termenul prevazut de art.177 alin.1) din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, fiind înregistrata la Directia generala de administrare a marilor contribuabili sub nr.... , asa cum rezulta din stampila aplicata de serviciul registratura 1 de la Directia generala de administrare a, pe originalul contestatiei.

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala constatand ca in speta sunt indeplinite dispozitiile art.179 alin. 1 lit. c din Ordonanta Guvernului

nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, este legal investita sa se pronunte asupra contestatiei formulate de *Societatea X*.

I. Prin contestatia formulata *Societatea X* solicita admiterea contestatiei si anularea in totalitate a Deciziei de impunere nr..... si a raportului de inspectie fiscala nr.... emise de Directia generala de administrare

Societatea X sustine ca situatia de fapt retinuta de organele de inspectie fiscala si temeiurile de drept invocate sunt eronate.

Societatea X arata ca prin actele administrative fiscale contestate s-au stabilit in sarcina sa "*obligatii fiscale suplimentare*" reprezentând:

- redevente miniere/venituri din concesiuni aferente perioadei 01.08.2001 -30.09.2004
- majorari de întârziere, aferente perioadei 01.08.2001 -14.07.2006.

Contestatoarea arata ca organele de inspectie fiscala pentru a decide astfel, au retinut ca in perioada supusa inspectiei fiscale directiile de ape au obtinut venituri din:

a. inchirierea bunurilor din domeniul public al statului, stabilind suma de ... lei ca venituri si majorari de întârziere in cuantum de ... lei, care s-ar cuveni bugetului de stat conform prevederilor art. 16 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publica si regimul juridic al acesteia;

b. inchirierea patrimoniului privat, mijloace de transport, utilaje si imobile fara a respecta dispozitiile art. 38 alin. (5) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea intreprinzatorilor privati pentru infiintarea si dezvoltarea întreprinderilor mici si mijlocii, referitoare la impozitarea cu 90% a veniturilor obtinute de societatile comerciale si companiile nationale cu capital majoritar de stat si de regiile autonome in baza contractelor de concesiune, inchiriere sau asociere in participatiune pentru activele sau spatiile proprii.

In sustinerea contestatiei, societatea arata ca in perioada verificata *Societatea X* au avut statut diferit, organizarea si functionarea sa fiind reglementate prin acte normative diferite.

In acest sens, contestatoarea arata ca in perioada 01.08.2001 -19.09.2002, potrivit prevederilor Hotararii Guvernului nr.981/1998, a avut statut de companie nationala, societate comerciala pe actiuni, cu capital integral de stat, functionand pe baza de gestiune economica si autonomie financiara.

Potrivit art.6 si art.12 din actul normativ invocat bunurile proprietate publica a statului au fost concesionate companiei

naționale, cheltuielile pentru întreținerea și exploatarea acestor bunuri urmand a fi asigurate din fondurile proprii ale companiei, Compania Națională este singur prestator de servicii specifice de gospodărire a apelor și singura în drept să încaseze tarife pentru aceste servicii.

După intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.107/2002 privind înființarea *Societatea X* și până la finalul perioadei controlate, respectiv între 20.09.2002-30.09.2004 contestatoarea a avut statut de regie autonomă.

În această perioadă au fost adoptate două regulamente de organizare și funcționare a *Societății X*” respectiv cel aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.107/2002 și cel aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.264/2004.

În regulamentele de organizare și funcționare a *Societatea X* se stipulează că aceasta are statutul de regie autonomă de interes public național, cu personalitate juridică, funcționând pe baza de gestiune economică și autonomie financiară, ce are un patrimoniu compus din domeniul public al statului dat în administrare și bunuri aflate în patrimoniul propriu și că, în exercitarea dreptului său de administrator, posedă, folosește și dispune în mod autonom de bunurile pe care le are în patrimoniu și de uzufructul acestora, după caz, în vederea realizării scopului pentru care a fost constituită.

Contestatoarea susține că în anexele la aceste acte normative sunt nominalizate ca și servicii de gospodărire a apelor activități similare cu cele care erau incluse în Hotărârea Guvernului nr.981/1998.

Cu privire la statutul său, contestatoarea concluzionează:

- atât în perioada în care a funcționat ca și companie națională, cât și în perioada în care a avut statut de regie autonomă, *Societatea X* a reprezentat unica entitate desemnată prin acte normative, hotărâri și ordonanțe ale Guvernului, legi, să aplice strategia și politica națională în domeniul gospodăririi resurselor de apă;
- patrimoniul *Societății X* a fost/este compus din dreptul exclusiv de administrare a unor bunuri din domeniul public al statului și din patrimoniul propriu;
- în exercitarea dreptului său de administrator, actele normative citate au imputenicit-o să posedă, să folosească și să dispună în mod autonom de bunurile pe care le are în patrimoniu și de uzufructul acestora, după caz, în vederea realizării scopului pentru care a fost constituită;

- serviciile de gospodărire a apelor au fost determinate prin acte normative;
- veniturile obținute din prestarea serviciilor de gospodărire a apelor au fost incluse în bugetele de venituri și cheltuieli aprobate de Guvern și au fost folosite pentru realizarea obiectului de activitate.

Cu privire la pretinsa nerespectare a prevederilor art.16 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia în cazul contractelor analizate cu prilejul inspecției fiscale, contestația arată că în raportul de inspecție fiscală și prin decizia de impunere contestată organul de inspecție fiscală nu face o analiză a contractelor încheiate cu diverși beneficiari în perioada verificată, ci a reținut că la baza închirierilor din patrimoniul public a stat un contract cadru care a avut ca obiect serviciul de asigurare a folosirii potențialului piscicol.

Contestația mai arată că prin contract nu se precizează că suprafața care face obiectul contractului va fi închiriată, dar în cuprinsul art.4 se precizează că “subînchirierea sau închirierea la terți se va face numai cu acordul prestatorului”, iar art.5 prevede un tarif anual de închiriere astfel că de fapt este vorba de o închiriere.

Contestația susține că “în ceea ce privește calificarea juridică a contractelor în situația existenței unor dificultăți de interpretare ar fi fost util să fie aplicate regulile consacrate în sistemul nostru de drept și, în special, cea privind interpretarea după intenția comună a părților contractante și nu după înțelesul literal al termenilor, cea referitoare la termenii susceptibili de două înțelesuri, caz în care se interpretează în înțelesul ce se potrivește cel mai bine cu natura contractului și, nu în ultimul rând, regula potrivit căreia clauzele se interpretează unele prin altele, dându-se fiecăreia înțelesul ce rezultă din actul întreg”.

Societatea X susține că organele de inspecție fiscală nu au făcut nici o distincție între contractele de închiriere și contractele de prestări servicii, arătând că prestarea de servicii se deosebește de locațiune, pretul locațiunii fiind determinat în raport cu durata folosinței bunului, pe când în cazul prestării de servicii este vorba de un contract independent.

Contestația susține că organele de inspecție fiscală au aplicat același tratament fiscal tuturor contractelor considerându-le contracte de închiriere respectiv dispozițiile art.16 din Legea nr.213/1998.

Calificarea contractelor de prestări de servicii de gospodărire a apelor având ca obiect “asigurarea folosirii

potentialului turistic si de agrement al plajei litoralului Marii Negre“ ca fiind contracte de inchiriere nu tine cont de continutul acestor contracte si anume: partile au calitatea de prestator si respectiv de beneficiar; obiectul contractului il reprezinta un serviciu de gospodarire a apelor dintre cele enuntate de reglementarile care privesc organizarea si functionarea”: obligatiile contractuale ale prestatorului sunt clar definite de cap.5 art.8 din contract, fiind diferite de cele ale locatorului .

Contestatoarea sustine ca singura clauza care ar putea sustine teoria inchirierii bunurilor din domeniul public asa cum se sustine in raportul de inspectie fiscala ar fi cea de la art.15 care priveste inchirierea in tot sau in parte a serviciului contractat sau cesiunea acestuia unuia sau mai multor terti, dar o astfel de clauza nu poate schimba natura juridica a contractului in cauza cu atat mai mult cu cat chiar din cuprinsul ei este evidenta dorinta prestatorului de a asigura ca interpunerea tertilor intre el si beneficiar este exclusa.

Cu privire la veniturile obtinute din inchirierea/concesionarea patrimoniului public contestatoarea concluzioneaza:

- organele fiscale, neîntemeiat, au nesocotit natura juridica a contractelor încheiate, calificând toate contractele ca si contracte de inchiriere a bunurilor din domeniul public al statului, inclusiv contractele de prestari servicii de gospodarire a apelor, încheiate conform reglementarilor in vigoare la acea data;
- considerând totalitatea veniturilor aferente acestor contracte ca fiind datorate bugetului de stat, organele fiscale nu au respectat intocmai dispozitiile art.16 din Legea nr.213/1998, care consacra dreptul administratorului bunului in cauza sa primeasca o cota intre 20 - 50 % din chirie;
- toate veniturile aferente acestor contracte au fost incluse in veniturile companiei/regiei autonome prin hotarârile Guvernului de aprobare a bugetelor de venituri si cheltuieli.
- prin decizia de impunere contestata practic se dispune o veritabila rectificare a bugetelor aprobate prin hotarâri ale Guvernului, acte administrative de autoritate ce se bucura de prezumtia de legalitate si, implicit, a situatiilor financiare, ceea ce excede, in opinia societatii, competentelor conferite organelor fiscale.

Referitor la aplicabilitatea dispozitiilor art. 38 alin. (5) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzatorilor privati pentru înfiintarea si dezvoltarea intreprinderilor mici si mijlocii, privind impozitarea cu 90% a veniturilor obtinute de societatile comerciale si

companiile nationale cu capital majoritar de stat si de regiile autonome in baza contractelor de concesiune, inchiriere sau asociere în participatiune pentru activele sau spatiile proprii, contestatoarea sustine ca :

a) Datorita dispozitiilor din actele care i-au reglementat organizarea si functionarea, Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 107/2002, Legea nr. 404/2003, Societati X nu ii sunt aplicabile prevederile Legii nr. 133/1999, cel putin pentru perioada de aplicabilitate a acestor acte normative, deoarece Legea nr. 133/1999, prin scopul ei, prevedea doua mari categorii de masuri: facilitarea accesului întreprinzatorilor mici si mijlocii la utilizarea si cumpararea acelor active sau spatii care nu mai erau utile societatilor comerciale, companiilor nationale sau regiilor autonome. Or, in cazul *Societatii X* nu poate fi vorba despre o asemenea situatie, aceasta fiind obligata prin obiectul de activitate si dispozitii imperative ale actelor normative citate sa nu-si instraineze activele. Din acest motiv nu a existat nici un moment o lista a activelor companiei/regiei care sa contina active care sa fie înstrainate.

b) Organele fiscale au aplicat acelaasi tratament unor contracte cu natura juridica diferita: inchiriere de spatii locative; inchiriere canton, prestare de servicii cu utilajele din dotare.

Societatea X", concluzioneaza ca Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 107/2002 si Legea nr. 404/2003, prin obligatiile pe care le-au instituit in sarcina sa, contin dispozitii legale speciale, derogatorii de la dispozitiile Legii nr. 133/1999. Veniturile obtinute au fost incluse in bugetele aprobate prin hotarâre a Guvernului.

II. Prin decizia de impunere nr.191/26.10.2006 s-au stabilit in sarcina contestatoarei urmatoarele obligatii de plata suplimentare:

- redevente miniere/venituri din concesiuni si inchirieri ;
- majorari de intarziere.

Din verificarile efectuate a rezultat ca la baza inchirierii bunurilor din patrimoniul public a stat un contract cadru care are ca obiect serviciul de asigurare a folosirii potentialului piscicol.

Prin contract nu se precizeaza ca suprafata care face obiectul contractului va fi inchiriata, dar din cuprinsul art.4, respectiv "subinchirierea sau inchirierea la terti se va face numai cu acordul prestatorului " si al art.5 care prevede un tarif anual, rezulta ca de fapt este vorba de o inchiriere.

Conform art. 16 din Legea nr.213/1998, sumele incasate din inchirierea sau concesiunea bunurilor proprietate publica se fac dupa caz, venituri la bugetul de stat sau bugetele locale.

În Legea nr.213/1998 este prezentată lista cuprinzând bunurile care alcătuiesc domeniul public al statului, la punctul 3 fiind precizate “apele de suprafață, cu albiile lor minore, malurile și cuvele lacurilor, apele subterane, apele maritime interioare, faleză și plaja mării, cu bogățiile lor naturale și cu potențialul energetic valorificabil, marea teritorială și fundul apelor maritime, caile navigabile interioare”.

Contestatoarea nu a respectat prevederile art.16 din Legea 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, nu a calculat și nu a virat la bugetul de stat sumele încasate din închirierea bunurilor proprietate publică.

Organele de inspecție fiscală au calculat veniturile datorate bugetului de stat pe baza facturilor emise, stabilind de plată suma de lei.

Din verificările efectuate, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției generale de administrare a marilor contribuabili au mai constatat că *Societatea X* a obținut venituri din închirierea patrimoniului privat al Direcțiilor Ape, închirierea de mijloace de transport, utilaje, precum și imobile.

Contestatoarea nu a respectat prevederile art.38 alin.5 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii potrivit cărora veniturile realizate în baza contractelor de concesiune, închiriere sau asociere în participatiune pentru activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome se impozitează cu 90%, în sensul că nu a calculat și nu a virat la bugetul de stat impozitul asupra sumelor încasate din închirierea bunurilor proprietate privată a statului.

Organele de inspecție fiscală au calculat impozitul datorat bugetului de stat pe baza facturilor emise, în suma de lei.

Pentru neplata veniturilor din închirierea bunurilor proprietate publică precum și pentru neplata impozitului pe veniturile din închirierea bunurilor proprietate privată a statului s-au calculat accesorii în suma totală de lei.

III. Având în vedere susținerile contestatoarei, constatările organelor de inspecție fiscală, documentele existente la dosar, precum și actele normative invocate de contestatoare și de organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția generală de administrare a marilor contribuabili avea competența să emită

decizie de impunere pe numele societatii X , in conditiile in care atat in perioada desfasurarii inspectiei fiscale cat si la data emiterii deciziei de impunere contestatoarea nu era mare contribuabil.

In fapt, asa cum se precizeaza la pagina 1 din raportul de inspectie fiscala "inspectia fiscala s-a desfasurat in perioada 05.01.2006- 13.07.2006 ".

La data de ... au fost inaintate Societatii X , Raportul de inspectie fiscala nr.... si decizia nr..... prin care s-a stabilit ca obligatie de plata suma de lei din care:

- redevente miniere /venituri din concesiuni si inchirieri ;
- majorari de intarziere.

Inspectia fiscala s-a efectuat de catre reprezentantii Directiei generale de administrare a marilor contribuabili si a cuprins perioada 01.08.2001 - 30.09.2004.

In drept, in ceea ce priveste competenta efectuarii inspectiei fiscale, in speta sunt incidente prevederile art.33 din Ordonanta Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata care precizeaza ca:

"(1) Pentru administrarea impozitelor, taxelor, contributiilor si a altor sume datorate bugetului general consolidat, competenta revine aceluia organ fiscal, judetean, local sau al municipiului Bucuresti stabilit prin ordin al ministrului finantelor publice, la propunerea preoedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala, în a carui raza teritoriala se afla domiciliul fiscal al contribuabilului sau al platitorului de venit, în cazul impozitelor si contributiilor realizate prin stopaj la sursa, în conditiile legii. [...]

(3) Pentru administrarea de catre organele fiscale din subordinea Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a creantelor fiscale datorate de marii contribuabili, inclusiv de sediile secundare ale acestora, competenta poate fi stabilita în sarcina altor organe fiscale decât cele prevazute la alin. (1), prin ordin al ministrului finantelor publice, la propunerea preoedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala".

In acest sens, se retine ca art.1 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.73/29.06.2005 pentru modificarea si completarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 107/2002 privind înfiintarea societatii X publicata in Monitorul Oficial nr.607/13.07.2005 precizeaza ca : "Societatea X> este institutie publica de interes national, cu personalitate juridica, având ca scop cunoasterea, protectia, punerea în valoare si utilizarea durabila a resurselor de apa, monopol natural de

interes strategic, precum și administrarea infrastructurii Sistemului național de gospodărire a apelor”.

Prin urmare, începând cu data intrării în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2005 pentru modificarea și completarea **Ordonanței de urgență** a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea *Societății X* în ceea ce privește competența de administrare a instituției sunt incidente prevederile art.33 (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, republicată, respectiv competența aparține organului fiscal în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului, prevederi care au caracter general în materie de administrare, norma specială de la art.33 (3) prin care prin excepție de la regula generală, administrarea marilor contribuabili se efectuează în conformitate cu dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr.343/2005 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, în vigoare în perioada respectivă, nemaifiind aplicabilă.

Mai mult, abrogarea implicită a competenței de administrare a contestatoarei de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili este conștientă și sub aspectul situației de fapt, așa cum rezultă din adresa nr.512117/25.01.2007 Administrația finanțelor publice înregistrată la Direcția de soluționare a contestațiilor sub nr.....:

“ -Contribuabilul susmenționat figurează în evidentele fiscale ale Aministrației finanțelor publice sector 1 din luna noiembrie 2005;

- În perioada ce a trecut de la înregistrarea în evidentele noastre contribuabilul a depus declarații lunare și a virat obligațiile la Bugetul general consolidat;

- Sumele declarate și virate la Bugetul general consolidat au fost cuprinse în raportările către Direcția generală a finanțelor publice a municipiului * ”, respectiv organul fiscal în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal contestatoarea.

De asemenea, potrivit art.1 alin.1 și alin. 2 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr.753/2006 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili prevede:

(1) Începând cu data de 1 iulie 2006 marii contribuabili care sunt administrați în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt contribuabilii care îndeplinesc criteriile de selecție prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Începând cu aceeași dată, contribuabilii, persoane juridice, care nu mai îndeplinesc criteriile de selecție prevăzute în anexa nr. 1, administrați în prezent de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, vor fi preluați spre administrare de direcțiile generale ale

finanțelor publice județene sau de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, în a căror rază teritorială îoi au domiciliul fiscal, pe baza de protocol de predare-primire.

Se reține că Societatea X nu se regăsește nici în anexa 1 și nici în anexa 2 la acest ordin, de unde rezultă că dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr.343/2005 privind organizarea activității de administrare au fost abrogate implicit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2005 pentru modificarea și completarea **Ordonanței de urgență** a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Societății X .

În consecință, Direcția generală de administrarea a marilor contribuabili nu mai avea competența să emită acte administrative privind *Societatea X*, aceasta aparținând, începând cu intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2005, organului fiscal în raza căruia societatea își are domiciliul fiscal, respectiv Direcției generale a finanțelor publice a, inspectia fiscală fiind doar una dintre activitățile prin care se desfășurează administrarea fiscală a contribuabilului potrivit alin.3 al art.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare.

Sustinerea din adresa nr.64453/ 17.01.2007 emisă de Direcția generală de administrare în copie la dosar, conform căreia inspectia fiscală generală la A.N..... a început în data de 13.06.2005, data la care societatea era mare contribuabil și nu a fost încheiată până în prezent, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili fiind institutia competentă să finalizeze controlul, nu poate fi reținută întrucât potrivit dispozițiilor art.107 alin. 1 și alin 2 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare:

“ 1) Rezultatul inspectiei fiscale va fi consemnat într-un raport scris în care se vor prezenta constatările inspectiei din punct de vedere faptic și legal.

2) Dacă, ca urmare a inspectiei se modifică baza de impunere raportul întocmit va sta la baza întocmirii deciziei de impunere.”

Prin urmare, raportul de inspectie fiscală reprezintă finalizarea inspectiei fiscale și care cuprinde rezultatul acesteia.

În speta, conform raportului de inspectie fiscală nr...., inspectia fiscală s-a desfășurat în perioada 05.01.2006 - 13.07.2006 și s-a verificat perioada 01.08.2001- 30.09.2004, în baza raportului fiind emisă decizia de impunere nr....., astfel încât nu se poate reține că activitatea de control a început în anul 2005 și nu s-a finalizat încă.

În concluzie, având în vedere exceptia de competență privind efectuarea inspecției fiscale la *societatea X*, în conformitate cu dispozițiile art.183 alin.5 Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare:

“Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.”

Pe cale de consecință, se va desființa decizia de impunere nr....., urmând ca raportul de inspecție să fie remis de Direcția generală de administrare Direcției generale a finanțelor publice a..... care va proceda la valorificarea constatarilor efectuate prin raportul de inspecție fiscală nr....., pe aceeași perioadă și aceeași bază impozabilă și emiterea deciziei de impunere, după caz, având în vedere și argumentele contestatoarei.

Pentru considerentele arătate și în temeiul din art.33 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, art.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2005 pentru modificarea și completarea **Ordonanței de urgență** a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea *societății X* cu prevederile art. 186 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, republicată, privind Codul de procedura fiscală se,

DECIDE

Desființarea deciziei de impunere nr..... pentru suma totală de lei reprezentând:

- redevențe miniere/venituri din concesiuni și închirieri ;
- majorări de întârziere urmând ca Direcția generală a finanțelor publice a să reanalizeze situația de fapt pentru aceeași perioadă și aceeași bază impozabilă valorificând constatările reprezentanților Direcției generale de administrare și ținând cont de argumentele contestatoarei, conform celor reținute în prezenta decizie.

Direcția generală de administrare ... va transmite raportul de inspecție fiscală Direcției generale a finanțelor publice a în vederea valorificării și după caz a emiterii deciziei de impunere.

Prezenta poate fi atacată la Curtea de Apel * în termen de 6 luni de la data comunicării.

